

→ —Sí, perquè pensava que el partit tenia capacitat per superar les contradiccions. I treballava per això. Si he decidit actuar de manera directa és perquè vaig conèixer el fill d'una víctima, que va trobar la fossa on estava son pare. Un home de molt de prestigi que havia estat comissari polític. El seu fill demanà a la direcció del partit quin havia estat el problema amb son pare. No li han respost. I jo em sent amb autoritat per intervenir. No es tracta d'un juí al partit, però ha de donar explicacions pels seus actes. Però no m'escolten.

—És important. Si se li demana a la dreta que faça un exercici de memòria històrica...

—Això és! Jo estic lluitant per la veritat històrica, per la memòria d'aquest poble. Un poble ha de saber. I per a mi és una obsessió que les noves generacions coneixen aquella etapa. Si ocultem les errades, poden cometre-les de nou.

— Li he llegit que vostè es conserva en bona forma per necessitat, per poder continuar contant aquestes coses.

— Estic obligat, a 91 anys, a continuar

en el combat. Per a mi és una necessitat, no sols per romanticisme o per estar en l'escena pública, sinó perquè estic molt afectat per tot el que he deixat en el camí. Els meus amics i la meua família torturada no estan reconeguts, no existiren. Tenim una pseudodemocràcia que Joan Carles I, Santiago Carrillo i Felipe González es tragueren de la butxaca. Persones que no lluitaren molt pels valors republicans. González perquè era molt jove. I Carrillo va marxar a Amèrica mentre uns altres es bellugaven ací, a les presons, als camps de treballadors o en la guerrilla. No els jutge. Tothom no ha de fer de tot, però cal un mínim de justícia.

— Vostè va dir que els rics d'ara són els descendents dels que es van fer rics durant el franquisme.

—La majoria, tret d'algun cas, com Francisco Correa, que diu que és fill de refugiats! [riu]. Tot és relatiu, no es pot dir al cent per cent això, però el gruix dels lladres d'avui són els fills i nets dels lladres d'ahir.

— Quan hi ha algun homenatge als guerrillers com el dels Premis Octubre sent que hi ha una mica de restitució?

— Porte trenta anys en una associació sobre el rescat de la memòria històrica. I he de solidaritzar-me amb qualsevol expressió que denuncie el franquisme, que vaja contra la impunitat, que parle de restitució... Però és pegar-se contra un mur. Encara que alguns parlamentaris se solidaritzen amb les nostres causes, estem lligats de peus i mans per la Llei d'Amnistia del 1977, que blinda tots els crims que s'havien comès durant el franquisme. S'hauria d'anul·lar aquella llei i obrir les portes a la investigació i la veritat. Mentre no es faça això... Jo vaig on siga, però sé la

XLV PREMIS OCTUBRE

HOMENATGE

Quico Martínez
(l'últim guerriller)

PREMI CÍVIC

PEN Català

MARINA ROSSELL

Cançons de la resistència

MÀRIUS SERRA

Enigmàrius

MIQUEL GIRONÈS

Moixeranga

ESCENIFICACIÓ

Tots els dies són Estellés

Dissabte 29 d'octubre de 2016 a les 21.00 h

Hotel Astoria Palace

Plaça Rodrigo Botet, 5, 46002 València

3i4
Edició

Institució Cívica i de Pensament
Joan Fuster

IPAC
Institució per al Foment
de les Arts,
les Ciències
i la Cultura

Venda d'entrades: Llibreria Fan set (C. Sant Ferran, 12 - València)

o bé a www.tresiquatre.cat

Tiquet: 40 €

Més informació:

tresiquatre@tresiquatre.cat tel: 692 7130 94

